

Olgo tark ehk wärsind peas,
Kerget meelt on rahwa seas:
Näggi pimmes hobbust, weist,
Kassi, karro ehk muud teist
Läbbematta läks siis ärra,
Teggi jutto, tõstis kārra,
Mis ka teine kuuldes ussub,
Mitto teist ka uskma kīssub;
Wimaks ülle ma ja merre,
Ülle linna, külla, perre
Tõstwad rahwas tühja kārra:
„Koddo-kāija nähtud ärra“:
„Se ja se on isse näinud,
„Kuida koolja koddo kāinud!“ —
Se, kes sedda tõeks ussub,
Surnut hauast wälja kīssub,
Kus ta ammo muld ja põrm,
Kergel mehel siiski hirm. —
Kes on üksford ärralāinud,
Polle tedda pärrast näinud
Ellawalt, siin se mailm,
Ellaw innimesse film! —
Luggeja, sa tead siis,

Nenda on ma-ilma wiis:
Kegi polle waimulik,
Keik on alles lihhalik;
Tühja uskjad surewad
Teised tagga tullemad,
Selle mõtte jure jāwad,
Mis naad wannadest siin nāwad!

Tallinna Toompä kirrifo wargusest.

Jumtala suur sallaja wäggi, mis lihha-
likko innimesse film ei nāe ja mõnnikord mõnda
ei tahha nähha, teeb kõik pimmedusse salla-
jad asjad ikka üks ford arwalikkus, pea
warrem, pea hiljem, mis innimenne kül pūab
ärra warjata, olgo furjus ehk pahhandus,
mis ial tahhes ja mis sagedaste ja ikka ma-
ilmas on nähtud.

Wargus on üks hirmus tõ, ni suremas, kui
wähhemas asjas; agga pühha-koja risuminne
on ülle moistuse hirmus!